

HRISTOSUL ÎNCUNUNAT

„Și pe capul Lui erau multe cununi” (Apocalipsa 19.12).

Capitolul 11

CAP ȘI MOȘTENITOR AL TUTUROR LUCRURILOR

Acest titlu pe care Isaia îl dă „Copilului născut”, de „Părinte al veșnicilor”, ne sugerează luarea în considerație a relației Lui cu starea eternă al cărei Autor este. Aici vom găsi un curs al gândurilor opus celui pe care l-am urmat, dar care se află în cel mai deplin acord unul cu altul. Pentru că, dacă în cele prezentate, Hristos caută gloria Tatălui și lucrează în favoarea ei - până când va putea să-I dea Împărăția luată pentru a aduce toate lucrurile în acord cu voia Lui binecuvântată, atunci cu siguranță că se află în deplin acord cu aceasta faptul că Hristos Însuși este Centrul tuturor gândurilor, al țelurilor și al sfaturilor Tatălui. După cum Tatăl ne-a fost înfățișat în comuniune cu Fiul, tot așa Fiul ne este înfățișat acum în comuniune cu Tatăl. Este bucuria și privilegiul nostru minunat să fim introduși în comuniunea „cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos”.

Fiul este ca și Cuvântul, Descoperitorul lui Dumnezeu și, fiind Cuvântul făcut trup, este și Descoperirea. Creația, întemeiată prin Cuvânt, proclamă în raze reflectate și răsfrânte gloria Creatorului ei. Ea este casa lui Dumnezeu pentru care cortul din Israel reprezenta doar o prefigurare și „peste” care Se află Fiul (Evrei 3.1-6). Chiar și în aceasta, El a slujit de la început; și în care serviciu înfăptuit, rezultatele nu pledează pentru slujirea Lui? Pentru că, fiind „peste” casă și Descoperitor, El trebuie să susțină gloria acelei descoperiri în mijlocul slăbiciunii care ține de creație; și n-ar exista creatură dacă nu s-ar afla în slăbiciune; nici creaturii nu i se potrivește altceva decât slăbiciunea și dependența.

Mai mult, cu cât este mai înalt structurată, cu cât devine mai complexă și minunată, cu atât este mai fragilă; cu cât se înalță spre Dumnezeu, cu atât este mai mare adâncul în care poate cădea; cu cât mai bogat este încărcată corabia, cu atât mai mare este comoara expusă naufragiului.

Slujirea pe care Și-o asumă Fiul este o slujire a dragostei. Descoperirea este pentru făptură, nu pentru Dumnezeu. Gloria revelată în ea nu este pentru a crește bogăția Descoperitorului, ci a celui căruia i se descoperă. Dumnezeu nu scoate un câștig din creaturile Lui, nici ele nu-I sporesc avuția prin efortul lor. „Dacă păcătuiești, ce rău îi faci Lui? Și când păcatele ți se înmulțesc, ce-I faci Lui? Dacă ești drept, ce-I dai Lui? Ce primește El din mâna ta?” (Iov 35.67). Nu, ci numai dragostea își poate socoti ca bogăție luarea unor asemenea poveri. Și Dumnezeu *este* dragoste și gloria Lui constă în revărsarea bunătății Lui, iar Hristos este singura expresie completă a acestei bunătăți. Atunci ce poate fi mai simplu decât că Hristos - nu doar ca Fiu al dragostei Sale, ci mai mult, Fiul devenit Om - este scopul pentru care există întreaga creație? Iubirea divină, așa cum este manifestată, confirmată și glorificată în El, reprezintă singura cheie posibilă a misterului existentei noastre.

A intervenit păcatul și de aceea, într-un fel firesc, avem cu totul alte gânduri decât acestea. „Am știut că ești un om aspru, care seceri de unde n-ai semănat și strângi de unde n-ai vânturat” (Matei 25.24) se spune în toate limbile omenești, cu notă de convingere sigură. Chiar și momentul Crucii, cea mai minunată manifestare posibilă de dragoste divină, a fost întunecat și profanat de asemenea acuzații batjocoritoare. Dar răspunsul a fost dat prin buzele înseși ale Celui ce a suferit, a Cărui înălțare folosește și va folosi pentru atragerea oamenilor la El și astfel la Dumnezeu. Da, El a murit pentru noi toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5.15).

El Și-a revendicat din nou titlul ereditar de „Fiu peste casa lui Dumnezeu”; și după ce în final a consacrat-o ca templu al laudei eterne, va rămâne în ea, în calitate de Cap al ei. Pentru că aceasta

este „taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine Însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremilor, spre a-și uni iarăși într-unul, în Hristos, toate lucrurile (sau „spre a-L pune pe Hristos cap al tuturor lucrurilor”—n. t.), cele din ceruri și cele de pe pământ. În El am fost făcuți și moștenitori” (Efeseni 1.9-11).

Nu trebuie să confundăm aceasta cu împărăția milenară sau cu orice altceva trecător. „Plinirea vremilor” nu este doar ultimul moment între dispensațiuni, ci acela spre care toate arată și se îndreaptă. A fi cap nu este totuna cu a governa în felul unui împărat, ci implică o relație mai apropiată, mai naturală, așa spune organică. Capul este reprezentantul și interpretul entității căreia îi este cap și aceasta ar fi cu totul anormală fără el. În felul acesta Hristos este Cap al creației; iar epistola către Efeseni completează doctrina celor două epistole care o preced și sunt în legătură cu ea referitor la poziția credinciosului - Romani și Galateni. Cele trei formează o serie ascendentă cu punctul cel mai înalt atins în epistola către Efeseni în care găsim și vederea cea mai largă. Pentru că în epistola către Romani și cea către Galateni funcția de Cap, proprie lui Hristos, se limitează la om, El fiind astfel al Doilea Adam, destinat pentru o nouă creație. În sine, aceasta i-ar exclude pe îngeri; dar ei nu trebuie să fie excluși, deoarece sunt cuprinși în mod necesar în titlul Domnului.

În capitolul al treilea găsim, în acord cu aceasta: „îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ” (Efeseni 3.14-15). Cu alte cuvinte, relația lui Dumnezeu cu Hristos ca Om implică și relația pe care o are cu toate creaturile Lui inteligente. Cu siguranță, nici un moment lucrurile nu pot fi altfel. Locul lui Hristos în relația cu oamenii trebuie să servească mai mult decât oamenilor; iar creația al cărei Cap este făcut Hristos trebuie să se lege de Dumnezeu printr-o relație în totul diferită de cea inițială, în care poziția ei era de simplă creație. Caracterul omului, remarcat obișnuit ca un microcosmos - natura lui punându-l în legătură cu orice parte a universului lui Dumnezeu - devine un subiect de cel mai înalt și mai delicat interes, atunci când realizăm că este firea însușită de Fiul lui Dumnezeu.

După cum vedem, faptul că El este Fiul își are semnificația lui și putem observa cum relațiile originare, divine, strălucesc prin cele dobândite. Minunat acord se află în toate acestea, cu întreaga lor binecuvântare copleșitoare. Vedem clar că „toate lucrurile au fost făcute pentru Hristos și prin El” (Coloseni 1.16); de asemenea, nu numai prin puterea Lui, ci și în legătura unor asemenea relații, „toate se țin prin El” (v. 17).

Astfel, Fiul este „moștenitor al tuturor lucrurilor” (Evrei 1.2); iar calitățile de fiu și de moștenitor merg împreună, nu doar între fiii muritori ai omului, care, aflați sub puterea morții în urma păcatului, își abandonează posesiunile altora; ci ele merg împreună și în lucrurile veșnice, unde încă odată ceea ce este divin strălucește prin ceea ce este creat și temporal și căruia-i dă și interpretarea. Gândurile lui Dumnezeu îl reflectă pe El Însuși și izvorăsc din afecțiunea Lui - din profunzimile firii Lui. Numai de-am dori mai multă abilitate în a primi și urmări ceea ce Cuvântul Lui, cheia tuturor lucrurilor, a deschis atât de minunat pentru noi! În legătură cu aceasta suntem asigurați că, „după bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit din belșug peste noi, în orice înțelepciune și pricepere”, ne-a făcut „cunoscută taina voii Sale” (Efeseni 1.7-8).

Da, Dumnezeu S-a gândit cu adevărat la noi ca la cei pe care i-a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos și pe care îi pregătește ca să-I fie comoștenitori. Nu vom răspunde noi atenției Sale, căutând să creștem mai mult „după gândul lui Hristos”?

Cu câtă delicatețe ne sunt atrase gândurile spre aceste glorii ale Lui! Aici, după ce se desfășoară taina voii Sale de a-L face pe Hristos Cap al tuturor lucrurilor, imediat ni se amintește că „În El am primit și o moștenire”. Și din nou, la sfârșitul acestui capitol, „ca și Cap peste toate L-a dat Bisericii, care este trupul Lui”. În Coloseni găsim în versetele cele mai caracteristice pentru întreaga epistolă (2.9-10): „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii”. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri”. Lucruri ca acestea, pe care sigur ne-am reține să le punem alături, Cuvântul lui Dumnezeu le unește pentru a ne atrage

atenția că este imposibil să ne bucurăm de posesiunile noastre fără să cercetăm gloriile lui Hristos, atât de legate de acestea.